

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 472: Tín Tâm Thanh Tịnh, Liên Đó Thực Tướng Hiện Tiền. Do Tín Thành Tựu, Nên Tâm Thanh Tịnh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 041)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tín tâm thanh tịnh, liên đó thực tướng hiện tiền. Do tín thành tựu, nên tâm thanh tịnh.】

Bốn chữ này (“Tín tâm thanh tịnh”), nếu quý vị dùng tâm thái rất bình thường để nhìn nhận, thì quý vị sẽ không nhìn ra được chỗ thâm diệu của nó. Bốn chữ này có quan hệ vô cùng lớn đối với việc tu hành của chúng ta. Công phu của chúng ta không đặc lực, niệm Phật không đặc lực, nghiên cứu kinh giáo không đặc lực, trong cuộc sống có phiền não, trong công việc không được vạn sự như ý; quý vị muốn hỏi nguyên nhân đó ở đâu? Đáp án chính xác nhất chính là bốn chữ này. Tín tâm của quý vị không thanh tịnh, cho nên quý vị mới gặp những điều không như ý này. Nếu tín tâm của quý vị thanh tịnh, thì không chỉ công phu niệm Phật đặc lực, mà việc nghiên cứu kinh giáo cũng đặc lực, cuộc sống rất an lạc, công việc rất vui vẻ, mọi phương diện đều có được sự thọ dụng; câu này có quan hệ lớn biết bao!

Nếu nói từng câu từng chữ trong kinh Đại Thừa không có quan hệ gì với cuộc sống của chúng ta, vậy chúng ta học nó để làm gì? Nếu không có quan hệ, Phật sẽ không nói lời sáo rỗng, lời vô ích. Phàm phu chúng ta có thể nói lời vô ích, nhưng trong kinh Phật không có lời vô ích. Phải biết rằng Thế Tôn vì chúng ta thuyết pháp bốn mươi chín năm, bốn mươi chín năm là thời gian rất ngắn. Trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà phải giáo hóa hết tất cả chúng sanh trong chín pháp giới, có thể khiến cho mỗi mỗi chúng sanh đều được lợi ích; bốn mươi chín năm là thời gian rất ngắn, làm gì có thời gian để nói lời vô ích. Những sự thật chân tướng này chúng ta đều phải nên biết. Khó khăn lớn nhất của chúng ta ngày nay chính là không có tín tâm. Học Phật, niệm Phật mà không có tín tâm vãng sanh; thử hỏi quý vị có nắm chắc phần vãng sanh Tây Phương Tịnh Độ không? Không nắm chắc, không có tín tâm. Quý vị đến học bộ

kinh này, bộ kinh này quý vị đã thực sự thấu đạt chưa? Lại lắng đầu, đều là không có tín tâm. Hỏi quý vị cuộc sống trôi qua có tốt không? Công việc có vui vẻ không? Đều lắng đầu, đều không có tín tâm. Chuỗi ngày này trôi qua quá khổ sở!

Tín tâm của người bình thường thật sự không có cách nào kiến lập được, vậy tín tâm phải kiến lập từ đâu? Nếu không gặp được Phật pháp, thì khó rồi, quá khó; gặp được Phật pháp, mà không hiểu thì cũng uổng công! Trong kinh “A Nan Vấn Sự Phật Cát Hung”, lời khai thị của Thế Tôn rất hay, bộ kinh đó là kinh Tiểu Thừa, nhưng rất quan trọng! Sau này tôi sẽ mời một vị đến giảng giải bộ kinh này cho đại chúng cùng nghe. Bộ kinh này vừa mở đầu, Tôn giả A Nan đã nêu ra một câu hỏi với Phật Thích Ca Mâu Ni: Chúng ta học Phật rốt cuộc là tốt hay không tốt? Rốt cuộc là cát hay là hung? Cát tức là tốt, hung tức là không tốt. Chúng ta học Phật rốt cuộc có tốt không?

Phật liền giảng giải với ngài rằng, điều kiện đầu tiên để học Phật là phải gặp được minh sư, phải thọ giới với minh sư. “Minh” (明 - sáng suốt) không phải là tiếng tăm lớn, không phải là chữ “danh” (名 - danh tiếng) trong danh dự, mà là chữ “minh” trong quang minh; [vì 2 chữ này] âm đọc giống nhau (míng), nhưng chữ viết không giống nhau, ý nghĩa cũng không giống nhau. Tiếng tăm lớn chưa chắc đã hữu dụng. Phải là người thật sự có tu hành, đương nhiên có người đã chứng quả, điều đó thì không có gì để bàn; người chưa chứng quả nhưng thật sự có tu hành, chúng ta phải gặp được vị thầy như vậy. “Thọ” là tiếp nhận, “giới” là giáo giới, phải tiếp nhận sự giáo giới của người thầy tốt, đây là điều kiện đầu tiên. Cho nên, không có bậc thiện tri thức thực sự đến giúp đỡ quý vị, thì khi gặp kinh điển quý vị cũng không hiểu, không có cách nào cả.

Kinh Hoa Nghiêm, Đại Trí Độ Luận đều nói: “Phật pháp không người giảng, dẫu trí chẳng thể hiểu”. Thông minh trí tuệ thế gian không có cách nào giải thích được kinh Phật. Quý vị thử nghĩ xem, tại sao lại không có phương pháp để hiểu được kinh Phật? Kinh Phật phải là tướng ngôn thuyết, là tướng danh tự, là tướng tâm duyên; người có thông minh trí tuệ tuyệt đỉnh ở thế gian, họ chưa là tướng. Chưa là tướng thì tín tâm của họ vẫn không thanh tịnh, thực tướng của họ chưa hiện tiền, làm sao họ có thể nói ra được cảnh giới của Phật, đạo lý là ở chỗ này. Không phải là Phật coi thường những người thông minh trên thế gian này, không phải vậy, mà trong đó có đạo lý của nó.

Chúng ta kiến lập tín tâm, kinh luận của Tịnh tông rất tốt, kinh điển liễu nghĩa Đại Thừa rất tốt; giống như kinh Kim Cang, kinh Pháp Hoa, kinh Lăng Nghiêm, kinh Hoa Nghiêm, đều thuộc về Nhất Thừa Viên Giác. Từ trên những bộ đại kinh này mà kiến lập tín tâm thanh tịnh, quả thực là dễ dàng, trực tiếp và vững vàng. Đặc biệt là “Kim Cang Bát Nhã”, văn tự ít, đơn giản tóm lược, không có một tơ hào nào là vòng vo uyển chuyển, mỗi câu mỗi chữ đều thẳng thắn, đi thẳng vào vấn đề. Thế nhưng chúng ta phải thực sự tin sâu mới được! Đã tin thì sẽ không còn chấp trước, hễ chấp trước tức là không tin. Tôi tin rồi, tin rồi mà vẫn còn phân biệt chấp trước, thì sai rồi, có phân biệt chấp trước tức là không tin. Rồi khỏi mọi sự phân biệt chấp trước, thì mới là tin.

Trong cuộc sống hằng ngày hãy đi thực hành, thực hành trong tâm không có phân biệt, không có chấp trước. Khi tiếp xúc với đại chúng, thì tùy thuận theo sự phân biệt của chúng sanh mà phân biệt, tùy thuận theo sự chấp trước của chúng sanh mà chấp trước. Bản thân mình có chấp trước không? Quả thực là không chấp trước. Có phân biệt không? Quả thực là không phân biệt. Bởi vì quý vị phân biệt, nên tôi cùng quý vị phân biệt; quý vị chấp trước, nên tôi cùng quý vị chấp trước, đây gọi là “Hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức”, thành tựu ở ngay trong sự tùy hỷ. Công đức là gì? Công đức là tâm địa thanh tịnh, không có phân biệt chấp trước chính là công đức; tùy hỷ là phải có thể tùy thuận theo hết thấy chúng sanh.

Phật pháp ở thế gian, không phá hoại tướng thế gian. Quý vị nói tốt, tôi cũng nói tốt; quý vị nói không tốt, tôi cũng nói không tốt; trong tâm tôi không có tốt hay không tốt, mà là vì quý vị có sự tốt hay không tốt, nên tôi tùy thuận theo cái tốt hay không tốt của quý vị. Nếu trong tâm thực sự có một sự phân biệt tốt hay không tốt, thì hỏng rồi, thì sai rồi, vậy thì không phải là tu Kim Cang Bát Nhã, cũng không phải là đệ tử Phật. Do tín thành tựu, nên tâm thanh tịnh. Có thể thấy được rằng, tiêu chuẩn của “tín thành tựu” là tâm phải thanh tịnh, thì tín mới thành tựu. Tâm không thanh tịnh, tức là không có tín tâm.